



**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

27. An confessio facta simplici Sacerdoti non approbato ab Episcopo sit nulla? Et quid, si in tali casu pœnitens bona fide confiteatur non approbato seu alieno Sacerdoti; vel si Sacerdos etiam bona ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

De Sacram. Pœnitent. Resol. XXVII. 105

batum, quod si Papa usurparet hunc modum, censeretur dispensare in forma Concilii, quod postulat approbationem in particulari factam de tali persona.

14. Dices: Potest Episcopus dare pœnitenti facultatem approbandi Confessarium pro aliis? Ergo etiam pro se ipso pœnitente. Respondeo Episcopus illud potest, si pœnitens sit vir doctus, & idoneus, qui approbet, hic tamen alia est facultas approbandi, & alia eligendi, & necesse est ut facultas approbandi prius exeat in actum, quàm facultas eligendi; neque eo ipso, quod datur potestas eligendi, præsumitur dari potestas approbandi, cum ad unam possit quis esse idoneus, & non ad alteram. Et ita docet Mercerus in *supplement. 3. part. D. Thom. qu. 8. dub. 2.*

RESOL. XXVII.

An confessio facta simplicibus Sacerdoti non approbato ab Episcopo sit nulla?

Et quid, si in tali casu pœnitens bona fide confiteatur, non approbato, seu alieno Sacerdoti, vel si Sacerdos etiam bona fide illum audiat?

Et an talis confessio iteranda sit habenti jurisdictionem circa illam?

Et notatur, quod Sacerdos sine approbatione absolvens non incurrit aliquam censuram, aut irregularitatem. Ex part. 6. tract. 6. & Misc. 1. Res. 52.

mus ex Concilio Tridentino, quod atrociora tantum & graviora quadam reservari oportere censet: ergo absolutio simplicibus Sacerdotibus quolibet mortalium non est ita prohibita; ut etiam sit nulla. Et contrarium docere, est contra Concilium Tridentinum, quod non vult admitti hunc reservationis rigorem circa quolibet peccata mortalia.

2. Dicit Suarez, quod non omnia mortalia propterea dici debent reservata, quia multi infra Prælati jus reservandi habentes, possunt etiam potestate ordinaria absolvere a mortalibus communioribus. Respondeo hanc responsionem non evacuare difficultatem ex Tridentino propositam, quia multi potestate ordinaria possunt absolvere a casibus Papæ reservatis, ut Episcopi, & Prælati Regulares, qui tamen casus propterea non censentur esse non reservati. Tandem probari potest sententia nostra, quia ex Concilio Tridentino sola absolutio eorum quæ Prælati reservantur, decernitur ipso jure nulla: ergo reliquorum absolutio, quantumvis prohibita, non est ipso jure nulla, si bona fide recipiatur à pœnitente, quantumvis etiam mala fide detur: ratio est, quia exceptio firmat regulam in contrarium.

3. Ut verò doctrina superius tradita magis confirmetur, operæ pretium erit, examinare aliquos Canones, vel Decreta, quibus prohibentur aliqui Sacerdotes, ne ministrent pœnitentiæ Sacramentum, & videre, utrum talis prohibitio inducat nullitatem Sacramenti pœnitentiæ contra eam ministrati.

4. Habemus autem 2. q. 3. dist. 7. in cap. placuit. Quod nulli Sacerdotum liceat alteri Sacerdoti commissum ad pœnitentiæ suscipere, sine ejus consensu, qui contra fecerit, gradus sui periculo subiacebit.

5. Habemus etiam cap. omnis utriusque sexus, de pœnit. & remiss. alienum Sacerdotem non posse aliter, quam de licentia proprii Sacerdotis obtenta pœnitentem solvere vel ligare.

6. Habemus insuper c. si Episcopus de pœnit. & remiss. in 6. nulla posse consuetudine introduci, quod aliquis præter Superioris sui licentiam confessorum sibi eligere valeat, qui eum possit absolvere, vel ligare.

7. Habemus tandem in Concilio Tridentino sess. 23. cap. 11. quod quamvis Presbyteri in sua ordinatione à peccatis absolvendi potestatem accipiant; decernit tamen sancta Synodus nullum etiam Regularium posse confessiones secularium Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium habeat, aut ab Episcopis per examen, si eis videbitur esse necessarium, aut aliis idoneus judicetur; & approbationem quæ gratis detur, obtineat; privilegiis & consuetudine etiam immemorabili non obstantibus.

8. Hi sunt Canones; quibus prohibetur; ne passim quilibet Sacerdos quemlibet pœnitentem absolvat: vel ne passim quilibet pœnitens quemvis Sacerdotem in Confessorem eligat. Oportet ergo nunc videre, utrum per has prohibitiones, vel per aliquam illarum nullitas actus prohibiti inducatur. Hoc autem aliter facilius constare non potest, quàm ostendendo; quod per hujusmodi prohibitionem aliquid effectum sit, vel circa Sacerdotem, vel circa pœnitentem; quo posito actus absolutionis necessarius est nullus; cum enim validitas hujus actus ex his duobus tantum pendeat; invaliditas ejusmodi actus provenire non potest nisi ex aliquo

See hoc in §. 1. Afirmativam sententiam tenet Suarez tom. 4. disp. 34. sect. 2. Sed adversus illum insurgit Croulers in Regulam S. Francisci, c. 7. lect. 3. fol. 498. Primum quia ex multis Canonibus antiquis constat, quod statim ac aliquis Presbyter fiebat, sola populi, vel alicujus pœnitentis electione poterat pœnitentibus ministrare Sacramentum pœnitentiæ. Ex quo inferri potest; vel quod ex vi ordinationis Sacerdotes omnes acciperent potestatem jurisdictionis; vel quod simul cum Sacramento Ordinis ab Ecclesia omnibus daretur dicta potestas, tanquam aliquid communi consuetudine annexum Ordini Sacerdotali. Cum ergo constet olim omnibus Sacerdotibus etiam simplicibus licitum fuisse confessiones etiam peccatorum mortalium nunquam confessorum, audire & absolvere: nec aliquo canone ostendi possit postea fuisse prohibitum, saltem in tanto rigore, quod absolutio per ipsos data nulla esset ipso facto: quia non statim, quicquid prohibitum est, ipso jure nullum est, neque etiam videatur expediens, aut necessarium, tanto rigore id intercedere (ad quid enim nisi ad illaqueandas animas tantus rigor?) merito nobis non probatur sententia Suarez, & aliorum quorundam: diximusque, quod quamvis Sacerdotibus quibusdam prohibitum sit à mortalibus absolvere, quæ aliis Papæ, Episcopis, vel Prælati Regularibus non sunt reservata, non propterea tamen eorum absolutionem esse nullam ipso facto, sed manere validam, quoniam, ut inquit Suarez in casu non multum ab simili, prohibitiones quæ allegantur, non habent verba irritantia, sed prohibentia tantum; & in rebus, quæ pertinent ad augendum rigorem, sufficiens argumentum, ut non admittantur, est, si non satis probentur: ita Suarez tom. 5. disp. 10. sect. 3. n. 10. & 11. illud autem probamus, quia si illorum absolutio esset nulla, verè tunc omnia peccata mortalia essent reservata, sed non omnia mortalia sunt reservata: imò nec reservari possunt, nec debent, ut ostendi-

See hoc in §. 1. Afirmativam sententiam tenet Suarez tom. 4. disp. 34. sect. 2. Sed adversus illum insurgit Croulers in Regulam S. Francisci, c. 7. lect. 3. fol. 498. Primum quia ex multis Canonibus antiquis constat, quod statim ac aliquis Presbyter fiebat, sola populi, vel alicujus pœnitentis electione poterat pœnitentibus ministrare Sacramentum pœnitentiæ. Ex quo inferri potest; vel quod ex vi ordinationis Sacerdotes omnes acciperent potestatem jurisdictionis; vel quod simul cum Sacramento Ordinis ab Ecclesia omnibus daretur dicta potestas, tanquam aliquid communi consuetudine annexum Ordini Sacerdotali. Cum ergo constet olim omnibus Sacerdotibus etiam simplicibus licitum fuisse confessiones etiam peccatorum mortalium nunquam confessorum, audire & absolvere: nec aliquo canone ostendi possit postea fuisse prohibitum, saltem in tanto rigore, quod absolutio per ipsos data nulla esset ipso facto: quia non statim, quicquid prohibitum est, ipso jure nullum est, neque etiam videatur expediens, aut necessarium, tanto rigore id intercedere (ad quid enim nisi ad illaqueandas animas tantus rigor?) merito nobis non probatur sententia Suarez, & aliorum quorundam: diximusque, quod quamvis Sacerdotibus quibusdam prohibitum sit à mortalibus absolvere, quæ aliis Papæ, Episcopis, vel Prælati Regularibus non sunt reservata, non propterea tamen eorum absolutionem esse nullam ipso facto, sed manere validam, quoniam, ut inquit Suarez in casu non multum ab simili, prohibitiones quæ allegantur, non habent verba irritantia, sed prohibentia tantum; & in rebus, quæ pertinent ad augendum rigorem, sufficiens argumentum, ut non admittantur, est, si non satis probentur: ita Suarez tom. 5. disp. 10. sect. 3. n. 10. & 11. illud autem probamus, quia si illorum absolutio esset nulla, verè tunc omnia peccata mortalia essent reservata, sed non omnia mortalia sunt reservata: imò nec reservari possunt, nec debent, ut ostendi-

See hoc in §. 1. Afirmativam sententiam tenet Suarez tom. 4. disp. 34. sect. 2. Sed adversus illum insurgit Croulers in Regulam S. Francisci, c. 7. lect. 3. fol. 498. Primum quia ex multis Canonibus antiquis constat, quod statim ac aliquis Presbyter fiebat, sola populi, vel alicujus pœnitentis electione poterat pœnitentibus ministrare Sacramentum pœnitentiæ. Ex quo inferri potest; vel quod ex vi ordinationis Sacerdotes omnes acciperent potestatem jurisdictionis; vel quod simul cum Sacramento Ordinis ab Ecclesia omnibus daretur dicta potestas, tanquam aliquid communi consuetudine annexum Ordini Sacerdotali. Cum ergo constet olim omnibus Sacerdotibus etiam simplicibus licitum fuisse confessiones etiam peccatorum mortalium nunquam confessorum, audire & absolvere: nec aliquo canone ostendi possit postea fuisse prohibitum, saltem in tanto rigore, quod absolutio per ipsos data nulla esset ipso facto: quia non statim, quicquid prohibitum est, ipso jure nullum est, neque etiam videatur expediens, aut necessarium, tanto rigore id intercedere (ad quid enim nisi ad illaqueandas animas tantus rigor?) merito nobis non probatur sententia Suarez, & aliorum quorundam: diximusque, quod quamvis Sacerdotibus quibusdam prohibitum sit à mortalibus absolvere, quæ aliis Papæ, Episcopis, vel Prælati Regularibus non sunt reservata, non propterea tamen eorum absolutionem esse nullam ipso facto, sed manere validam, quoniam, ut inquit Suarez in casu non multum ab simili, prohibitiones quæ allegantur, non habent verba irritantia, sed prohibentia tantum; & in rebus, quæ pertinent ad augendum rigorem, sufficiens argumentum, ut non admittantur, est, si non satis probentur: ita Suarez tom. 5. disp. 10. sect. 3. n. 10. & 11. illud autem probamus, quia si illorum absolutio esset nulla, verè tunc omnia peccata mortalia essent reservata, sed non omnia mortalia sunt reservata: imò nec reservari possunt, nec debent, ut ostendi-

aliquo defectu, qui sit in altero horum duorum, inducto scilicet ob præfatas prohibiciones. Quod si ostendi non potest per illas prohibiciones aliquid effectum, vel circa Sacerdotem quemlibet, vel quemvis penitentem, quo posito actus sit invalidus, profecto sine ulla ratione ex ejusmodi prohibitionibus judicatur invalidus.

9. Quod autem id non possit ostendi probatur primò ex parte Sacerdotis cujlibet, à quo certum est auferri non posse potestatem solvendi & ligandi per ullam prohibitionem humanam: quandoquidem, ut definitur in Tridentino, in ordinatione illam recipiat. Hæc autem potestas cum sola sit totum principium activum actus absolutionis & remissionis peccatorum, ut supra fusissimè probavimus, & tolli omnino non possit, sequitur necessariò, quòd nulla prohibitionem humana circa Sacerdotem aliquid effici possit, quo posito actus absolutionis redditur invalidus: imò etiam si per Canones aliquid potestatis hujus actus effectivis posset à Sacerdote tolli, non potest tamen ostendi re ipsa sublatum esse: nam quòd Canones prohibendo dicant (non possit absolvere, vel non valeat aliquis eligere) verba sunt simplicem prohibitionem importantia; ratione cujus, qui prohibitus est, eò quòd non potest licitè facere contrarium, simpliciter dicitur nec posse, nec valere facere quòd est prohibitum; non autem sunt verba decernentia nullitatem actus: tum quia non statim actus prohibitus eo ipso est nullus; tum etiam quia constat plerasque prohibiciones, quas certum est nullitatem actus prohibiti omnino non inducere, eisdem verbis esse factas. Quòd si per hujusmodi prohibitionem aliqua potestas tollitur à Sacerdote, illa non est, nisi potestas executionis, de qua supra, sine qua tamen actus potest esse validus.

10. Probatur secundo ex parte penitentis cujlibet, cui saltem secundum omnes ferè doctores licitum fuit olim se submittere cuilibet in foro secreto penitentiae. Quòd autem hæc libertas restricta videri possit alicui per *cap. si Episcopus*, in quo decernitur à Bonifacio VIII. nulla consuetudine introduci posse, quòd aliquis præter sui Superioris licentiam confessorum sibi eligere valeat, qui eum possit solvere & ligare.

11. Respondeo primò *in cap. si Episcopus*. Non restringi prædictam libertatem, aut prohibitionem aliquam fieri; sed declarari talem libertatem introduci non posse aliqua consuetudine, scientibus & contradicentibus Superioribus, ut constat ipsos contradicere absolutionibus casuum reservatorum factis sine sua licentia, sine qua in eo capite probatur non licere reservatorum absolutionem.

12. Respondeo secundo, Etiam si esset aliqua prohibitio in prædicta Bonifacii Constitutione, circa Confessarii electionem absque licentia Superioris faciendam, hujusmodi tamen prohibitio non potest censeri annullata, aut irrita electio Confessarii contra eam facta; nam etiam si absolute & universaliter ibidem dicerentur, nullus valeat eligere (quòd tamen non fit); his verbis tamen non esset sufficienter expressa lex prohibens actum, & eundem annullans. Probatur primò. Quia commode, & absque torsione aliqua dici potest, neminem sine licentia valere eligere Confessarium, qui eum licitè possit absolvere; ita quòd ejusmodi electio non quidem absolute, & respectu cujlibet effectus ad eam consequentis esset invalida, sed respectu ejus tantum, quòd est Sacerdotem ex ea

licitè absolvere: quia in dicta prohibitionem dicitur; non valeat eligere Confessarium, qui possit, videlicet licitè.

13. Probatur secundo. Quia cum hujusmodi actuum irrationes, & annullationes sint maxime odiosæ, non debent censeri aliqua lege contineri, vel induci nisi verbis clarissimis. Probatur à simili de matrimoniis clandestinis, quæ etiam prohibeantur 30. *quest. 5.* imò ibidem in cap. aliter legitimum, declarantur non esse conjugia; sed adulteria, vel contubernia, vel stupra, vel fornicationes, inquit, potius quam legitimum conjugia esse non dubitatur. Ex hujusmodi tamen verbis nullus unquam matrimonia clandestina irrita esse pronuntiavit, quousque id statutum expressè fuerit per Concilium Tridentinum: ergo multò minùs nullitas absolutionis inducta censeri debet per constitutionem Bonifacii VIII. Probatur tamen ex Concilio Tridentino *suprà*, ubi nihil propterea requiritur in Sacerdote in confessorum eligendo, nisi quòd sit approbatus: quæ tamen conditio si desit illi, quamvis prohibeatur absolvere, non tamen irritatur factum, si absolvere non approbatus taverit. Hucusque Croufers. Et idem docet *lib. 24. fol. 724. & lect. 21. fol. 702.* Unde ex ejus sententia sequeretur, quòd si quis bona fide confiteretur cum Sacerdote non approbato ab Ordinario, Confessio esset valida, & non iteranda. Et hanc sententiam Durandus in 4. *sent. distinct. 19. quest. 2.* putat non improbabilem; & tribuitur etiam Armacano *lib. 10. de questionib. Armenorum, in principio.*

14. Sed hæc opinio nec tuta, nec probabilis dici potest; imò severiori censura dignam esse puto, cum certissimum sit ad valorem Sacramenti non sufficere solum id, quòd accipitur in ordinatione. Ita habetur in Tridentino *sess. 14. cap. 7.* ubi dicitur nullius momenti esse absolutionem, quam Sacerdos profert in eum, in quem ordinationem, aut subdelegatam jurisdictionem non habet: & *Can. 11.* damnat eum, qui dixerit, Sacerdotem sine licentia Prælati Superioris verè absolvere à casibus reservatis, ubi aperte negatur valor absolutionis, quando deest facultas Superioris. Idem magis implicite definitum fuerat in Concilio Florentino ab Eugenio in suo Decreto, ubi dicitur, ministrum hujus Sacramenti esse Sacerdotem habentem, vel ordinariam vel delegatam potestatem, in quo tanquam in re ad dogmata pertinentem conveniunt omnes Theologi.

15. Nec valet dicere supradictis obstare verba Christi. *Accipite Spiritum Sanctum, quorum remiseritis peccata, remittuntur eis,* &c. quæ cum singulis Presbyteris in sua ordinatione dicantur, videntur universaliter intelligenda, ut sonant; ergo absque ullo alio habet Sacerdos ex sua ordinatione potestatem absolvendi omnes à suis peccatis. Secunda difficultas desumitur ab exemplo aliorum Sacramentorum: quia enim Episcopus habet potestatem confirmandi, & conferendi ordines, & Sacerdos habet potestatem unguendi infirmum: licet nec Episcopus possit licitè confirmare, aut ordinare non subditum, nec simplex Sacerdos possit licitè ungere absque licentia Parochi: confirmatio tamen, ordinatio, & unctio valide erunt, quia adest materia, forma, & minister cum facultate, in ordinatione, aut consecratione accepta; ergo absolutio etiam licet feratur in non subditum, valida erit, propter eandem rationem, licet non sit licita.

16. Nam respondeo difficultates supradictorum

Sup. hoc p.
Rel. præf.
ri a, & in
in tr. 4. et
Rel. 9. 4. 14.
signatur a.
& in 6. eju
not. & 19.
s. ult. dicta
Rel. & co
nes Rel. qui
ultima. as
not.

rum argumentorum pendere ex ratione peculiaris, quæ est in Sacramento: quam rationem ponderavit Concilium Tridentinum illo cap. 7. ad probandam hanc doctrinam his verbis. Quoniam igitur natura, & ratio iudicij illud exposcit ut sententia in subditos dumtaxat feratur: persuasum semper in Ecclesia Dei fuit, & verissimum esse Synodus hæc confirmat, nullius momenti absolutio-nem eam esse debere, quam Sacerdos in eum profert, in quem ordinariam, aut subdelegatam non habet jurisdictionem, &c. In quibus verbis totum hoc reducit ad rationem iudicij, quæ propria est huius Sacramenti, ac non aliorum. Quare sicut ex eo quoddam Sacramentum matrimonij includat contractum humanum, subdit conditiones contractum, atque adeo ejus valor requirit habilitatem contrahentium, quæ tolli aut poni potest ab Ecclesia: si hoc Sacramentum, quia iudicium quoddam est, requirit superioritatem & subditos, qui ab Ecclesia dari vel auferri possunt. Unde verba Christi, licet universaliter videantur sonare potestatem, eo tamen ipso, quod datur potestas ad absolvendos subditos per modum iudicij, intelligitur data respectu subditorum, qui legitimi subditi sint. In aliis vero Sacramentis quæ non exercentur per modum iudicij non pendet eorum valor à prohibitione, vel permissione Ecclesiæ, quia validè exercentur etiam circa non subditos.

17. Petes tamen: quomodo ex verbis Christi colligat Ecclesia, Sacerdotes non accipere totam potestatem iudicariam expeditam in sua ordinatione: possent enim tunc heri iudices absque ulla dependentia ab Ecclesia in usu valido suæ jurisdictionis: sicut sunt medici ad curandos infirmos per unctionem absque tali dependentia ab Ecclesia. Respondetur id totum colligi ex ratione iudicij: nam iudex, qui non est merus arbiter, cuius sententia non obligat propter auctoritatem iudicis, sed propter pactum litigantium, qui promiserunt illam observare, debet habere potestatem obligandi, atque adeo debet esse Superior eorum, quibus jus dicit, ut possit eos ligare, unde optimè inferitur non posse proferri sententiam nisi in subditos. Aliunde autem pro certo supponitur, non esse omnes & singulos Christianos subditos singulorum Sacerdotum ex Christi institutione: hoc enim perverteret Hierarchicum ordinem, quem Christus in sua Ecclesia reliquit: in qua voluit alios esse superiores, alios inferiores: si autem omnes Sacerdotes ex sua ordinatione haberent omnes Christianos sibi subditos, jam omnes Sacerdotes essent iudices supremi, & Principes æquales absque ulla subordinatione, quod esset omnino contra totum Ecclesiasticum ordinem.

18. Et hæc omnia supradicta docet doctus Pater Joannes de Lugo de Sacrament. Pœnitent. disp. 5. sect. 2. num. 16. & seq. Joannes Molanus in Comp. Theol. pract. 1. cap. 11. conclus. 1. numer. 2. & communiter omnes Theologi & Casuist. Et ideò cavendum est à supradicta sententia Croufers. Unde Gregorius XV. in Declaratione 12. super Bullam latam Nonis Februarij 1622. quæ incipit Inscrutabili, statuit Confessariis non approbatis confessiones factas esse nullas, ut rectè observat novissimè Zambellus in Reper. Mor. verb. Confessor. quoad auctoritatem, n. 5. & docet etiam novissimè Franciscus Zipæus in Consultationibus Canonice, lib. 5. tit. de Pœnit. & Remiss. consubr. 2.

19. Unde pro Coronide huius resolutionis non desinam hic apponere verba P. Theauri in pract. de pœnit. part. 2. verb. absolutio Sacramentalis,

cap. 2. ubi sic ait: Amplia hæc conclusionem, ut procedat, etiam si pœnitens bona fide confiteatur non approbato, seu alieno Sacerdoti sine licentia competente; vel Sacerdos etiam bona fide illum audiat & absolvat: nam etiam tunc non perficitur Sacramentum; quia hæc irritatio actus non est pœnalis, sed diffinitiva, & ex natura rei, ob defectum jurisdictionis, sine qua non potest perfici hoc Sacramentum: ut Trident. c. 7. sess. 14. de Sacram. pœnit. text. in cap. dudum 54. de elect. & ibi Glossa, & Doctores communiter in verb. decepta. Unde talis confessio iteranda est habenti jurisdictionem circa illam. Joannes Andreas in d. cap. dudum. Abbas ibi n. 20. Navarrus in cap. placuit, de pœnit. dist. 6. num. 180. qui ponunt exemplum, si quis confiteatur Parocho intruso. Hucusque Theaurus: qui tamen optimè observat Sacerdotem sine approbatione absolventem non incurtere aliquam censuram, vel irregularitatem.

Sup. hoc in tom. 5. tr. 5. Ref. 17.

RESOL. XXVIII.

An qui bona fide confitetur cum Confessario valde ignorante, teneatur postea confessionem iterare? Et deducitur, quod quando quis integrè confessus est peccatum, quod fecit, dubitat tamen esse mortale, quamvis enim Confessor simili dubio teneatur non est confessio iteranda illius peccati, si postea alteruter doctior factus, aut aliis consultis, novit id peccatum esse mortale, nisi aliunde confessio fuerit irrita? Ex part. 3. tract. 4. Ref. 120. aliis 121.

§. 1. **A**ffirmativam sententiam docet Vasquez in 3. part. tom. 4. q. 93. art. 3. dub. 1. n. 2. quia bona fides amplius efficere non potest, quam excusare à culpa pœnitentem accedentem ad Sacerdotem ignorantem.

Sup. hoc in duabus Ref. seqq. & infra lege Ref. 38. quamvis ejus doctrina sit pro articulo mortis.

2. Sed contrariam opinionem tuetur Henriquez lib. 2. de pœnit. cap. 14. numer. 5. ubi sic asserit. Qui bona fide confitetur ignoranti, quem postea novit necesse distinguere inter mortalia, & venialia, non videtur cogendus iterare confessionem, quia ille potuit, & voluit bene dispositum absolvere, quamvis defecerit in prudentia circa medicinam, & satisfactionem imponendam. Ita ille, & post illum Sanchez in summ. tom. 1. lib. 1. cap. 10. numer. 69. sic asserens. Quando pœnitens integrè confessus est peccatum quod fecit, dubitabat tamen, an esset mortale. Quamvis enim Confessor simili dubio teneatur, non est iterum confessio illius peccati repetenda, si postea alteruter doctior factus, aut aliis consultis novit id peccatum esse mortale, nisi aliunde confessio fuerit irrita, ut quia data opera quaesivit ille Confessorem ignorantem, ac sufficientem ad ejus confessionem excipiendam. Sic Sanchez, & ego.

Sup. hoc in Ref. 2. not. præterea lege §. Ex his, & infra Ref. 137. post meum, à vers. qui tamen. & pro data opera contenta in fine huius Ref. in Ref. 2. not. primæ huius Ref. §. Notandum.

RESOL. XXIX.

An pœnitens teneatur reiterare confessionem factam bona fide cum Confessario ignorante, licet peccaverit Sacerdos, nisi bona fide excusetur? Et an, in casu ignorantie proprii Parochi, possit pœnitens confiteri alteri Sacerdoti absque licentia proprii Parochi? Ex part. 4. tract. 4. & Misc. Relol. 201.

§. 1. **N**egative respondeo, quia dicta confessio non fuit invalida, & nulla, cum actus pœnitentis

Sup. hoc in Ref. præterea